

TARTALOMJEGYZÉK

- 2 NINA STANKOVSKÁ:
AZ EGYEDI KONCERT
- 3 URBÁN PÉTER:
A MENTORÁLÁSRÓL
- 4 RADICS RUDOLF:
HA A PEDAGÓGUS JÓL ÉRZI
MAGÁT, A GYERMEK IS
HARMONIKUSAN FEJLŐDIK
- 6 FÁYRNÉ DOMBI ALIZ:
MENTORI HIVATÁS – MENTORI
SZEREPEK
- 10 BERTA TÜNDE:
MENTOROK HELYE ÉS SZEREPE
A PEDAGÓGUSOK MUNKÁJÁBAN
- 13 LÁNCZOS ANDREA:
MÁSFÉL ÉVE A MENTORHÁLÓZATBAN
- 15 MAJER TÍMEA:
A FEJLESZTŐ ÉRTÉKELÉS
LEHETŐSÉGEI MATEMATIKAÓRÁN
- 20 VINCZE VIRÁG KÍRA:
NEVELÉSI HATÁSOK GYERMEKKORBAN –
PEDAGÓGUSHALLGATÓI SZEMSZÖGBŐL
- 22 CSICSAY ALAJOS:
AZ ELSŐ MAGYAR PEDAGÓGUS (8. RÉSZ)
- 24 GÖRÖZDÖS ALEXANDRA:
ÖKO-ORIENTÁLT OLVASÁSÓRA.
GÉVAI CSILLA NAGYON ZÖLD
KÖNYVÉNEK IRODALOMPEDAGÓGIAI
FELDOLGOZÁSA
- 28 VARGA KATALIN – JURÍK TÜNDE –
TÓTH ATTILA:
FENTARTHATÓ HULLADÉK-
GAZDÁLKODÁS A NEVELÉSI
FOLYAMATBAN
- 30 CSICSAY ALAJOS:
A MEZŐK ÁLLAT- ÉS NÖVÉNY-
VILÁGA – II. (8. RÉSZ)
- 28 KATONA NIKOLAS:
DIGITÁLIS ESZKÖZÖK HASZNÁLATA
AZ ANGOL NYELV TANULÁSÁHOZ
- 35 ISKOLAHÍREK
- 37 FELHÍVÁS

URBÁN PÉTER

A MENTORÁLÁSRÓL

– Sorolj fel három dolgot, amit jól csináltál szerinted!

– Hármat? Ne viccelj, Rob, egyet se tudok mondani, nemhogy hármat...

– Három dolgot kérek, amit szerinted jól csináltál ezen az órán.

– Nincs olyan. Teljesen más lett, mint, ahogy terveztem. Az óra eleje se úgy alakult, ahogy akartam...

De Rob nem tágitott. Ellentmondást nem tűrően szegezte nekem újra és újra a kérdést: nem azt kérdezem, mivel nem vagy elégedett, hanem hogy szerinted mit csináltál jól. Végül beadtam a derekam: először csak halkán böktém ki egyet, majd Rob helyeslő bólogatásától felbátorodva még egyet, aztán még egyet és még egyet, míg végül egy egész hosszú listát hoztam össze...

Egy csapásra megnyugodtam: mégse volt ez olyan rossz, mint kicsengetéskor tűnt. Ekkor – nem korábban, csak mikor látta az arcomon az elégedettséget – mutatott rá néhány hiányosságra, amire szerinte legközelebb érdemes odafigyelnem. Ezúttal én bólogattam helyeslően. Alig vártam, hogy újra becsengessenek.

Így teltek az első németóráim a katedra másik oldaláról egy Maastricht melletti iskola tizenéves diákjaival. Rob egy ötven év körüli tapasztalt tanár volt, én egy friss diplomás pedagógus, aki fél évet Hollandiában töltött tanárasszisztensként. Egy hónap után jeleztem Robnak, hogy én bevállalnék egyedül is egy osztályt, ha beleegyeznek. Beleegyezett. Az első pár órára beült a legutolsó padba, és figyelte, mit csinálok. Soha nem avatkozott be, csak csendben ült és jegyzetelt. Óra után félrevonultunk, hogy elbeszélgessünk arról, ami az előző 45 percben történt: amit ő látott, amit én megéltem, és ahogy a diákok reagáltak. Akkor ezt „csak” kollegiális segítségnyújtásnak tartottam, ma már tudom: mentorálás volt. Számomra szakmai fordulópontot is jelentett: az érettségi után ugyan tanári szakon folytattam egyetemi tanulmányaimat, de egy percig sem állt szándékomban tanárrá válni. Egészen eddig. Rob mentorálásának köszönhetően eldöntöttem, hogy tanítani szeretnék. De nem úgy, ahogy addig idehaza láttam, hanem úgy, ahogy azt kint megtapasztaltam.

Ennek majdnem húsz éve. Most az oktatási tárca köteleibeiben egy országos mentorhálózat kiépítésén dolgozom. Regionális pedagógustámogató központok – ez a hivatalos megnevezésük, negyven lesz belőlük az egész országban, négyszáz menterral. Harminckettő már működik, az utolsó nyolc központ szeptembertől áll majd a pedagógusok rendelkezésére, hogy támogassák őket. Mint Rob engem, abban a holland iskolában.

Nem ismerek hatékonyabb eszközt az attitűd szintű változások eléréséhez, új szemléletmódok és módszerek tartós elsajátításához, mint a személyes kísérést mentorálás formájában. Újat tanulni csak úgy lehet, ha elhagyjuk a komfortzónánkat. Az ismeretlen elsőre ijesztő tud lenni, a régi mintázatok nyújtotta biztonságos közeg visszacsábításának nem mindig egyszerű ellenállni. Ilyenkor nagy segítségünkre lehet egy társ ezen az új úton. Az élet számos más területén alkalmazzák az egyéni kísérést: a szociális szférában ott a szupervízió, a lelki gondozásban a lelki vezető, az üzleti világban a coach. Elért végre az iskolaügybe is.